

АНТУАН ДЕ СЕНТ-ЕКЗЮПЕРІ
ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY

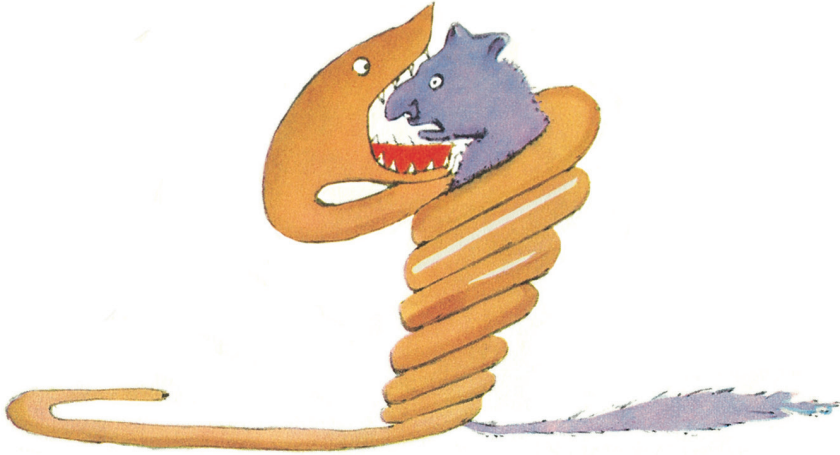
Маленький Принц

Der kleine Prinz

Українська & Німецька
Ukrainisch & Deutsch

I

Коли мені було шість років, у книжці під назвою «Невигадані пригоди» – в ній розповідалося про тропічні ліси – я побачив незвичайний малюнок. На ньому величезний удав ковтає якогось хижого звіра. Ось копія того малюнка:

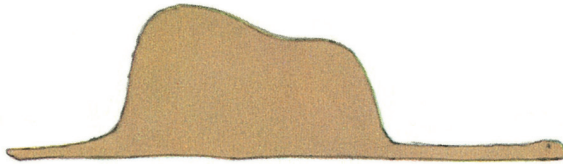
У книжці було сказано: «Удав ковтає свою жертву цілком, не розжовуючи. Після цього він не може поворухнутись і спить півроку, аж поки не перетравить їжу».

Я багато думав про повне пригод життя джунглів і теж намалював кольоровим олівцем свій перший малюнок – малюнок № 1. Ось що я намалював:

Als ich sechs Jahre alt war, habe ich einmal in einem Buch mit dem Titel „Wahre Geschichten aus dem Urwald“ ein ganz großartiges Bild gesehen. Es zeigte eine Riesenschlange, eine Boa, die dabei war, ein wildes Tier zu verschlucken. Hier habe ich das Bild abgemalt.

In dem Buch hieß es: „Boas verschlucken ihre Beute an einem Stück, ohne sie zu kauen. Dann können sie sich nicht mehr rühren und schlafen sechs Monate lang, bis sie sie verdaut haben.“

Damals habe ich viel darüber nachgedacht, was im Urwald so alles passiert, und habe schließlich selbst mit einem Buntstift mein erstes Bild gemalt. Mein Bild Nummer 1. Es sah so aus:

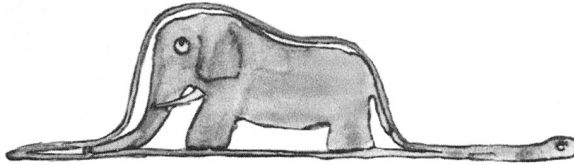
Я показав свій твір дорослим і спитав, чи не лякає він їх.

Ich habe den Erwachsenen mein Meisterwerk gezeigt und sie gefragt, ob ihnen mein Bild Angst macht.

« А чому капелюх має лякати? » – відповіли вони мені.

Але ж то був не капелюх. То був удав, який проковтнув слона. Тоді я намалював удава в розрізі, щоб дорослим було зрозуміліше. Їм же завжди треба все пояснювати. Оце мій малюнок № 2:

Sie haben mir geantwortet: „Warum sollte uns denn ein Hut Angst machen?“ Auf meinem Bild war aber gar kein Hut. Da war eine Boa drauf, die dabei war, einen Elefanten zu verdauen. Dann habe ich das Innere der Boa gemalt, damit die Erwachsenen das auch verstehen konnten. Man muss ihnen immer Erklärungen liefern. Mein Bild Nummer 2 sah so aus:

Дорослі порадили мені не малювати більше зміїв ні зовні, ані в розрізі, а краще цікавитись географією, історією, арифметикою і граматику. Отак і сталося, що в шість років я покинув блискучу кар'єру художника. Зазнавши невдачі з малюнками № 1 і № 2, я зневірився в собі. Дорослі ніколи нічого не розуміють самі, а діти дуже стомлюються весь час пояснювати і тлумачити їм.

Отож мені довелося обрати собі іншу професію, і я навчився водити літаки. Літав мало не по всьому світу. І географія, чесно кажучи, мені дуже прислужилась. Я вмів з першого погляду відрізнити Китай від Аризони. Це дуже важливо, особливо ж тоді, коли вночі зіб'ється з курсу.

Die Erwachsenen haben mir geraten, keine Bilder mehr von Boas zu malen – egal ob von außen oder von innen – und mich eher für Geografie, Geschichte, Rechnen und Grammatik zu interessieren. So habe ich also mit sechs Jahren eine großartige Karriere als Maler aufgegeben. Man hatte mir einfach den Mut genommen, weil mein Bild Nummer 1 und mein Bild Nummer 2 nicht erfolgreich waren. Die Erwachsenen verstehen nie etwas ganz von selbst, und es ist für Kinder recht langweilig, ihnen immer alles erklären zu müssen.

Ich musste mir also einen anderen Beruf suchen und bin Pilot geworden. Ich bin fast überall auf der Welt herumgeflogen. Und die Geografie konnte ich dabei gut brauchen. Ich konnte auf den ersten Blick China von Arizona unterscheiden. Das ist ganz nützlich, wenn man sich nachts verfliegen hat.

За свій вік я стрічав багато серйозних людей і мав з ними чимало справ. Довго жив серед дорослих. Пізнав їх досить добре. І від того моя думка про них не стала кращою.

Коли мені траплявся дорослий, який, здавалося, мав світлий розум, я цікавився його думкою про свій малюнок № 1, який назавжди зберіг. Я хотів дізнатися, чи справді ця людина може його зрозуміти. Але кожен дорослий завжди відповідав мені: « Це капелюх ». Після цього я вже не розмовляв з ним ні про удавів, ні про тропічні ліси, ні про зірки. Я пристосовувався до його розвитку. Розмовляв з ним про гру в бридж і гольф, про політику і краватки. І дорослий був дуже задоволений, що познайомився з такою розсудливою людиною.

So bin ich in meinem Leben mit allerhand wichtigen Leuten zusammengekommen. Ich habe lange bei den Erwachsenen gelebt. Ich habe sie ganz nah erlebt. Mein Eindruck von ihnen ist dadurch nicht gerade besser geworden.

Wenn ich einem begegnet bin, der mir etwas schlauer vorkam, habe ich bei ihm mein Bild Nummer 1 ausprobiert, das ich gut aufgehoben hatte. Ich wollte wissen, ob der wirklich etwas auf dem Kasten hatte. Aber immer bekam ich zur Antwort: „Das ist ein Hut“. Da habe ich mich mit dem dann nicht über Boas, den Urwald oder Sterne unterhalten. Ich habe mich ihm angepasst. Ich habe mich mit ihm über Bridge, Golf, Politik und Krawatten unterhalten. Und der Erwachsene war sehr froh, dass er einen so vernünftigen Menschen kennengelernt hatte wie mich.

II

Так я жив самотнім життям, і не було нікого, з ким міг би посправжньому поговорити, аж до аварії, якої я зазнав у Сахарі шість років тому. Щось поламалося у моторі мого літака. Зі мною не було ні механіка, ані пасажирів, і я мав усе зробити сам, хоч ремонт був складний. Це для мене було питання життя і смерті. Питної води я мав щонайщонавбільше на тиждень.

Отож першого вечора я заснув просто на піску в пустелі за тисячі миль від будь-якого людського житла. Я був ще самотніший, ніж той, хто після корабельної катастрофи опиняється на плоту серед океану. Уявіть же собі, як я здивувався, коли на світанку мене збудив чийсь дивний голосок. Він сказав:

So habe ich ganz für mich allein gelebt, ohne dass ich mich mit jemandem hätte unterhalten können, bis ich vor sechs Jahren einen Motorschaden in der Saharawüste hatte. Und weil ich weder einen Mechaniker noch Passagiere an Bord hatte, machte ich mich dran, die komplizierte Reparatur ganz allein zu versuchen. Für mich ging es um Leben und Tod. Ich hatte kaum Trinkwasser für acht Tage dabei.

Am ersten Abend legte ich mich also im Sand schlafen – tausende von Meilen weit weg von irgendeiner menschlichen Siedlung. Ich war noch viel einsamer als ein Schiffbrüchiger auf einem Floß mitten im Ozean. Ihr könnt euch also vorstellen, wie überrascht ich war, als mich am nächsten Morgen eine seltsame leise Stimme aufweckte. Sie sagte: